

Як точити ножі

Олег Черногуз

Побутова порада

З власного досвіду я знаю, що найкраще точать ножі жінки. Бувають, звичайно, рідкісні винятки, коли вам несподівано набридає періодика і на душі стає сумно-сумно.

– Ти б хоч ножі поточив! ..

А й справді, чому б вам і не поточити ножі. Але як? У вашої дружини це виходить блискуче. Ніж буває як лезо бритви. Інколи, нарізаючи собі хліб, ви раните пальця і зозла кидаєте:

– Ну, ти й точиш! Тобі що, цим ножем голитися чи хліб різати?! Он через тебе ледь пальця не відтяв.

– Так точи сам, – каже вона замість того, щоб поцікавитися, як ви там порізулися: до кістки чи не до. кістки.

– Не до кістки, радуйся! ..

Ви йдете на кухню і відчиняєте пенал (є такі довгі вертикальні стовпи, які чомусь називаються ще й пеналами).

– Що ти тут шукаєш?!

– Ножа!

– Якого ножа?

– Звичайно, кухонного ножа. Хочу нагострити!

– Так він же у шухляді. Ось тут, горе ти моє, в буфеті, – каже вона і витягає з брязкотом шухляду, начинену всяким непотребом: сіточками, виделками, ложками, ополониками, нікуди не годящими штопорами, шилом, ключами для відкривання консервних банок, старими ручками від м'ясорубок і, звичайно, ножами – випуклими кухонними, столовими, десертними, срібними, з нержавіючої сталі.

Ви берете газету (бажано ту, яку свого часу відклали, щоб потім почитати чи перевірити якусь таблицю), загортаєте в неї ножі – і до дверей.

– Ти куди?

– Точити ножі.

– На всю ніч?

– Чому на всю?! Незабаром повернусь...

– То хіба їх не можна точити дома? Он скільки брусків і наждаків понакуплювали!

– Петро Семенович обіцяв поточити на заводі, усі разом, електролізом. Щоб ти не мучилась. І метал не стирається, і ножі... волосінь на льоту ріжуть...

Ви прихоплюєте м'яту п'ятірку (без півлітри якось незручно людину турбувати) і йдете до Петра Семеновича.

Після того, як уже в пляшці залишиться остання крапля, ви кажете:

– Ну, мені, здається, пора. Засидівся...

- Та ти що! У мене ще й своя пляшка є...

- Ну, хіба що... Але так, по одній... На коня... і додому... А то жінка... Ти ж знаєш мою жінку...

- Вони всі однакові, - спокійно каже Петро Семенович, а ще спокійніше розливає по фужерах. - Вони нас ніколи не розуміли... Ну, поїхали... Запивай з чарки...

- Ух, - кажете ви. - Міцна. Мабуть, власного виробництва! Така коня з ніг звалить...

- Ти закусуй, закусуй. Огірочками. Ювілейні... Маємо скоро срібне весілля відсвяткувати... Ну, то як, ще по одній? ..

- Ні, - підводитеся ви.

- По маленькій. А запивати з фужерів цього разу будемо. Навпаки...

- Мені, розумієш, ще дома ножі треба поточити, Жінка просила.

- Ножі?! Дивак. Принось мені їх, я на заводі... Не ножі матимеш, а бритви... Ти їх випадково не приніс?

- Випадково, здається, поклав у кишеню... Зараз подивлюсь... Точно є... Мабуть, жінка підсунула...

Ви подаєте йому згорток, він бере, потискує вам руку й питає:

- Треба терміново? ..

- Та бажано. Уже з півроку жінці обіцяв...

- Ну, так завтра увечері приходь.

Наступного вечора, прихопивши із "загашника" (є така у кожного чоловіки засекречена невеличка кишенька, що знаходиться в лівій верхній частині штанів під поясом. Жодна жінка про існування цієї кишеньки не знає і не догадується. Принаймні так думають чоловіки) ще одну п'ятірку, мчите до товариша.

- Ну як, наточив? - ще з порога гукаєте ви, навіть забувши привітатись.

- Аякже! Роздягайся. Знайомся. Мій товариш і точильник твоїх ножів.

Ви потискуєте руку своєму точильнику. Нашвидкуруч випиваєте дві-три чарчини і мчите, як ніколи, додому.

- Ось, - кажете ви так, ніби нарешті купили дружині отой золотий годинник, що обіцяли їй ще в день одруження. - На! ! !

- Що це? - злякано, щасливо, заінтриговано бере вона в руки газетний згорток.

- Ножі! Не ножі, а леза... Наточив.

Вона з цікавістю розгортає газету, дивиться спочатку на ножі, тоді на вас і з острахом запитує:

- Що ж ти наробив?!

- А що? - в свою чергу перепитуєте ви. - Наточив ножі!

- Це ж срібні ножі. Десертні. Хто ж срібні ножі точить?!

- То точи сама! ..

Найкраще ножі точити самому. Об камінь... Біля порога...